

Mezei Gábor

monstrum 17

víz és ég természetű. a vizes földben, mint egy csont,
úgy áll, a földön kívül megrothad. csontján húsa éget,
hús eső fűszeres levében húsa mar, csontja szárad. ha
hét hétig áll benne, vize sós, húsa véres levet ereszt,
s megbűdösödik. nyeléskor csípi, első könnye elered.
sós az ég, leve árad.

penge/szél

a konyhaablak előtt áll. borotválkozik.
fehér hab fedi az egész arcát. túl sok
lett a hab, a száján is fehér hó van.
a száján kap levegőt. nemrég metszett
fák, fagyos szél. belefúj a hóba,
a száj körül semmi. fagyott rügyek
pengehideg helye. a hideg nyomai.
az asztalon tompa papírkés,
az ablakon túl levelek bontatlanul.

Kántor Zsolt

A nyelv a dolog elé siet

Maurice Blanchot - imitációk

A beszéd kristályszerkezetű vatta.
Nem szűnyogháló. Nem is raklap.
Bár tanulmányozhatjuk a kertet
a szavakból szőtt hálón át.
Átbújnak minden az ódák.
Az erdő a sűrűség élményére lesz „egy”.

Úgy támad fel, hogy rajta mész.
Minden lépés dolog s beszéd.
Törtrész felhő és Nap-ész.
Egy státer a Sturm und Drang darabja.
A nyelv a dolgot invitálja.
Ahelyett, hogy benne állna –
Már zöld állapotában learatja.
Együtt ebédelnek s fölidézik a múltat.
Ha ficánkolsz, konstrukcióként húzlak!
A képernyőn instant narratíva-bábok úsznak.
Egy kőgolyó sodorja el a Holdat.
A háttérzúgás egyre árnyaltabb.
A puding elfogyott, a tálat kinyaltad.

A lélek varratai

Heller Ágnesnek, gyorsan

Kezdetben volt a beszéd.
Minden baj belőle lett.
Az emberi mivolt elleni ész.
Majd a gázkamrás kezek.

Elsült a száj, mint az ész.
Kifolyt a tett.
S mintha a kétségbeesés
által születne műremek,

a papírt ellepték a legyek.
Majd a rettegésből kinőtt az est.
Nem bírt tovább sűrűsödni,
minden jellé vált, ami lett.

S ettől lenne a dolog telített?
Megértette, hogy a nyelv
kigondolja, - mi lesz?
De megint csak elszenvedi. Siet.

Urbán Ákos

Bagyrag

(részlet)

Kilencvenes évek ismerős szerelmes száma csorog a hangfalból, valahol a földszinten. Belemászott a képzeletembe Márton, és hogy mennyire semmi sem juthat eszembe, hogy mennyire kies tájat rejthet egy könnyen nyíló zár. Művirág. Senkit se ejtsen zavarba, vagy ne terheljen meg, ha kicsit is többet hallani ezeket a szívcsordító remekműveket, amikre én, a *szerelemgyermek* és még sokunk készült.

Mert mi történt volna, ha egy hónappal később születek? Tényleg semmi? Megtelik a Hold és újra elfogy, és az egész semmin sem változtat?

Egyszerűen belátható itt a gangon, kihűlt fejjel. Elfolyik, mint az eső a csatornába, elfoly-
nak azok az emlékek, elfolytak azok az évek és vagy megtalálom a módját annak, hogy megnevezzem, amit a bőröm alatt hordok, vagy viselem tovább.

Fényltem a sötétben, de a világosság erről nem akart tudomást venni. Fényltem, azokban a pillanatokban, mint egy izzadt testrészt. Elcsúszik rajta a szó - kés éle a ke-
mény tárgyon, a felismerés belém hasít. Ennyire makacsul elfedhetetlen a bűn, hogy eszembe és eszembe jut az a pár tucatnyi tragikus pillanat, és köztük lévő távolság, ami csakúgy, mint a szégyen, áthidalhatatlan.

Heni késik az ebéddel. A gang üres, Tintikutya egy szinttel feljebb fekszik, bundája átbújik a kovácsoltvas korlátan. A belső udvarban áll a levegő, de legalább hűvös. Nagy szeces-
ziós polgári ház, hatalmas fehér falak, sosem melegszenek át. A körfolyosó belső udvar három oldalán végigfut, az utolsón pedig egy csupasz fal, srégen pár ablak, mögötte a lépcsőház. A vasút megy azon túl, azért nem terveztek arra az oldalra lakásokat, viszont nem hallatszik be semmi, teljes a csend. A negyediken lakom, az üres fallal szemben, te-
lis teli növényekkel. Egyébként egyedül. Ilyenkor várom az ebédet, dohányzom, locsolok a gangon, néha beszélgetek Klárikával, aki a bal oldali szomszédom. Mikor visszatér a fiától ragyog, jó ránézni, ha hallja, hogy rágyújtok, ő is kijön.

Viszont, ha a gyerekei régen nem hívták fel, napokig nem látni.

Nem szeretek egyedül lenni, félek, mikor arra gondolok, hogy a körülöttünk lévő tárgyak azért látszanak mozdulatlanok, mert tekintetünk mögött mozdulatlanok a gondolatok. Az egyedüllét felkavarja a teret, a leüledett dolgok pedig előlépnek. Eszembe jut valami, és ez által a mozzanat által lép elém új arcában a gang látványa. Dohányzás közben az ablakok ritmusa ütemet ver a szemközti falon, az árnyékok a tér mélyébe nyúlnak.

Az előjövő emlékképeket, történeteket nem gondolom újra, mint ahogyan a jobb oldali szomszéd ablakából kisétáló macska mozgását sem, amit végig megy a virágok mellett és végigjárja a lépcsőházat, sorban a többi szintek gangjait. Egyben folynak végig rajtam.

Vagy a hangulatom hozza elő őket, vagy egy tárgy. A korbát rácsairól egyszer az egykori iskolaablakból látható ágak jutottak az eszembe és azóta mindig.

Nem sodródtam, hanem igyekeztem a legtávolabb úszni az egykori otthontól. Amikor azt érzem, hogy beletestesül lényegével az iskolaudvar a nyomasztóan változatlan gangba... Heni késik az ebéddel.

Az iskola melletti nyírfasor felszólító módban állt, amikor teljesen elkésve battyogtunk be a kapun. Anyának reggelente gyakran volt rohama, habzott a szája, szemei, mint a csapba öntött víz, mélyükön forogtak, elapadtak, végül elhomályosultak. Nem tudtam levenni az arcáról a szemem, test ilyenkor egyenletesen rengett, mint a föld. Az iskolába menet egyikünk sem szól, csak mikor kiderül, hogy Ricsike megint elfelejtett valamit, de azt már nem árulta el, hogy mégis mit. Úgysem lett volna értelme visszamenni, mentünk inkább tovább, a folyosó üres volt, becsöngettek, bekéredzkedtünk, ki-ki a maga osztályában kért elnézést, vagyis én mondtam semmit, csak ledobtam a táskám a padba és magamban anyáztam egyet, Ricsike meg megszokásból bocsánatot kért, az órán tovább karcolta a padját.

A tesitanár hiányzott, helyettesítették, végig focizhattunk, bár ilyenkor eléggé fejvesztett a játék, mégis jó, ebben jó vagyok.

Onnantól kezdve gyakran volt anyánknak rohama, kiderült, hogy a többi baja mellé még epilepsziás is. Találtak egy újabb szót a szegyenre. Epilepsziás.

Állítólag mindig is furcsa volt, Heni szülésénél pedig megbomlott az elméje, aki pedig Ricsike után lett, az tényleg maga a megszegyenülés. Nem tudom magam helyett őt sajnálni, Heni tudja. Ricsikének meg természetes, ő csak így ismerte. Igaz, szeretni ugyan úgy tudott, boldog volt a gyermekei között és büszke volt ránk. Nem tudtuk viszonyozni, de neki nem esett rosszul. Vigyorgott, ha mi nem hagytuk, hát ölelgette Ricsikét háromszorosan, úgy is jó volt neki.

Apa és Anya egyszerre éltek külön ugyan abban a házban. Anya szeretett minket, Apa félt és ideges volt, fia, Ricsike Anyát szerette a legjobban, vagy egyedül csak Anyánkat szerette. Apa nem ivott, nem dohányzott, mint senki közülünk – jók akartunk lenni. Bár én ezt dühből nem tudtam magamról, a tanárok sem látták meg rajtam, pedig így volt. Heninek sikerült. Heni szorongott, de nem ítélkezett, nem törődött vele, hogy közöttünk nem volt, ki ítéletet mondjon, ezért családon kívüliek ítéltek el minket.

Az iskola mellett nyírfasor. Az ablakból nézve ágai vakon nyúlnak felfelé, kinövik az utcát, belenőnek a villanyvezetékbe, teleszórják levéllel az ereszt, ha esik, a falon csurog le a sáros lé.

Gondolattérképet rajzol Éva néni a táblára, hogy el tudjuk képzelni... Az ablakon nézek kifelé – az ablakot is telenőtte a fasor.

Ez a fasor volt a vár, mikor szünetekben az alsósok fogóznak – párosával futkároztak fától fáig, nyomták bele az ujjukat a kergek közé és gyúrták magukat felfelé a tépőzáras cipőkkel. Közben forgatták a fejüket, hol a fogó, akinek ott senkit sem ér elkapni.

A fogó szerepe állandósul, rajtamarad a bénákon. Az öcsém, Ricsike általában fogó, Heni alig volt az.

Az iskolaudvar egy nagy aszfaltnégyzet, hatvannégy színes vonallal. A sárga vonal vagy fél centi magasan domborodik ki az iskolapályából. Iskolapályája. Keringtek a kicsik, a ta-

nárok holdjai a pályán, a vonalakon. A felsősök leülnek a szélére, a fal alá és néznek, mert az kemény. Beszélgetnek, ki a hülye. Lacibácsi pedofil. Ezt is mondják. Durva kimondani ott egymás között ezeket a szavakat, de így olyan, mint egy közös titok, ami felett uralkodunk. Mintha csak mi tudnánk, Lacibácsi nem is. Mint ha csak mi tudnánk, de azért Lacibácsi nem is pedofil. Csak, mint egy nagypapa.

Délutánonként olyan meleg van a fal alatt, hogy hatalmasra duzzad minden, és mi erőtlenségünk leszünk.

Aztán becsöngettek, felálltunk Bettivel, az akkori és egyetlen legjobb barátnőmmel, sétáltunk befelé, mellettünk az elsősök és másodikosok rohantak, mögöttük a két ügyeletes tanár. Balog Gabika kifordult a vécéből, nekifutott Klárinéninek, elhadart egy bűvös mondatot. „Valaki szétkente a kakiját.” Klárinéni meggyorsította lépteit, egyenesen be a vécébe, mi pedig megálltunk az osztályterem előtt. Balhé lesz. Hamar visszaért vöröslő arccal a folyósóra, egyenesen az igazgatóiba, de megjött Feribácsi, a főcitanár. Be kellett mennünk a terembe. Az órán a gyűrthegységek kialakulásait vettük, Feribácsi önfeledten rajzolgatott a táblára. Mindenki a szétkent szarról suttogott, közben ütköztek a réteglemezek.

A szünetben a fiúk egyenesen a vécébe mentek, csak Krisztián maradt a padjában, mert ő leszarja. Mire a folyósóra értem, Ricsike dermedten állt az igazgatói előtt. Lezajlott a per. Odamentem. Ricsike sosem mert az iskolában kakilni, mert tavaly, elsőben bekakált a napköziben. Azóta csúfolják. Elém lépett Klárinéni, közölte, mint egy halálesetet, hogy „az öcsém szétkente a kakiját a vécében.” „Az öcsém sosem kakil az iskolában.” – vágtam a pecsenye arcába. Ricsike ijedten felém fordította és kitört belőle, hogy „nem én voltam”.

Az ügyet eltussolták, de a suliban elterjedt Ricsike legújabb rémtette.

Mezősi Miklós

Vers, mértékkel

Vers. Láb. Szívből hűvösen izzó holdsugarakkal
húszom a mértéket, sor alá sort így igazítok.

Ott vagy. Lám: mosolyod, nevetésed iramlík a versben.
Rezzen a fény a hajadban, húz a sötét meg egy illat.
Megszoritottad erősen a szívemet – izmai téged
gyengéd, sírnivaló vacogással ölelnek azóta.
Néha remegsz. A mosolygásod fészkébe találtam.
És ha remegtetem, és fénnyel teleszórom a verset:
boldogító nevetés lesz szíveknek zokogása.

Referansz

Hát ez nagyszerű, folytassuk haladó hagyományunk:
jól s értőn kártolt reference-papírosra szövegzett
textusaink editálva, aládíszítve serényül.
Volt egyszer, hogy az elmés, jó-agyu Bellerophontést
vészesen ártó jellel küldték el Lükiába:
ez volt, Andrea, minden időkbén az elseje (őse)
minden írott referanszi-ajánlásoknak. Az elmés
Bellerophont egy ajánlással küldték a halálba.
Csakhogy az elmés Bellerophón elefest mutatott ám,
és nemigen ment ő a halálba, de hamleti módon
mattvelejű Rózenkrancot meg a Guildensternót
küldte a gyorspostával tértivevénnel az égbe.
Mattot adott nekik ő, tompán rianó agyuaknak,
mattfényű velejük kapcsolta ki nagy leleménnyel.
Mért írom én ezt, Andrea, mért? – mondd meg vagy üzend meg.
Nem tudom én, csak jólesik itt kirekeszteni izmot,
bősz röhögést kifakasztani, rengjen csak rekeszizmod.
Hogyha e célt sikerült most itt mélemben elérnem:
akkor ... most mi van akkor? hát most vége a dalnak –
csakhogy a dal túlsó végít sehogyanse találom...
Hol van a vége? hol is? fuss el vele! Így töredékben
száll Hozzád el e mél de hisz eltört minden gépsz már.

Gergely Bori

Rózsakert

Rózsakertünk mögött, kutyáink sírjai mellé
temettem tárgyainkat.

Különös növények nőttek a helyén,
kisgyerekek színes locsolókannáikban
hordják rá a vizet minden reggel,
őszre kinyíló vörös virágaikból koszorút fonnak.

Azt mondod, ne aggódjak, az előkert magába szívta
ittléted, mozdulataid illatát,
lélegezteti majd ezt a nyarat, mert idén nem jössz.

Gondoljak a terasz foteleinek mintájára,
kitépett hajszálaid a huzat szövetszálaik közé épültek.
A fiókban még ott kell lenniük az altatóknak,
a házfálnak támasztott biciklik macskaszemein,
ha közelről nézem, még biztosan látszik
a sötét maradványa, torzónk árnyékának kicsinyített képe.
Hasizmod rándulásai ott köröznek
a kint felejtett hulahoppkarikában,
a hintaágy láncszemeinek rozsdájába egyenletes rovátkákat vájtak,
de a jeleket csak az akkor éjjel ott járt macskák,
és mi tudnánk visszaolvasni.

Az estike erősödő illatára gondoljak,
a kutyaugatás közeledő hullámára,
lépéseid ropogására a darabos aszfalton.
És higgyem el, itt maradtál.

A faház

A kerti kisház pala tetejéről a horizontig
vasúti átjáró, mögötte szántó, őzek rajzolódnak ki
a géptemető fényeiben.
Itt tanítottad meg nekem a csillagképeket.
Azt mondtad, ennél szebb nincs, és én magamra akartam
tetováltatni az aznap éjjeli égboltot,
de az évek során még annyi mindent találtál szépnek,
amire egy test bőrfelülete nem elég.

Nem volt elég a testem.

Miután elmentél, darazsak költöztek a helyedre,
hajnalban még dermedten, akár vízcseppek
potyognak sejtjeikből.
Szemben medence,
színes úszógumik közt rekedt,
vízfelszínen úszó gyereknevetés
– elsietett vágyaim horrorképe.
Miután elmentél, a jövő mézszárlásba fulladt,
szándékainkat pedig elvetéltem
még mielőtt kitapinthatóak lettek volna.

Hagynom kell, hogy a vérre idetévedt macskák
lenyalogassák combomról a maradékokat,
arcomról a rászáradt érzéseket.
Mert lábaim nem bírják el még egyszer a súlyát,
pedig ma hajnalban egyedül állok fel, elindulok,
és nem szégyellem a dögszagot.

Fitos Adrián

Emptyfull4,3,2

„A valóság története nem azonos a világ, a dolgok és az emberek történetével.

A valóság az, amit nem lehet megismerni.

A Ding an Sich, vagyis magáért való, megismerhetetlen.”

Borbély Szilárd

Kézügyességtől függően mindenki tetovált. Színes és „fekete-fehér” képekkel telt felnőtt testek. Ül a család és mindenki *varr*; folytatja saját testét; rokona hátán a megkezdett ábrát. Akad, aki saját hátára mintázza a saját hátát. Ülnek a radiátor körül némán. A helyzet, a mondat hitelességéért a radiátor nem a fal mellett, hanem a szoba közepén áll. A gyerekekre vonalkód, ha elvesznének, vagy a felismerhetetlenségig mégis megkerülnének. Kész a család. Aztán a vasárnap reggelben lúdbőröző Dodgeok, Krisztusok, Donald kacsák, halott anyák kéz a kézben keresik templomaikat. Episzkopálistoktól az Anglikánokig minden felekezet felmutatja magát. Kivetítőkkel megerősített kápolna-keretek, a kocsikból is jól olvasható napi igével, útmutatással. Kép: hullámok, piros-fehér mentőöv, vízjelnek: *Need a lifeguard? Ours walks on water.* Azért a pixel azúr.

Ezek a testek otthont adnak még rengeteg majonéznek, colának, botox-injekciónak, pacemakereknek, protéziseknek, lelkeknek, különböző, vagy éppen hasonló építményű testeknek. A belvárosban rengeteg mozgássérült botorkál, robogózik. Ani szerint nem sok, csak itt nem rejtőzködnek. Sok az amputált, akik egy *részéről* azért sejthető, hogy Irakban még *járt*. Az elhízásban van valami irreális, mintha már lehetetlen is lenne ekkorának lenni, és azt várod, mikor kap be nyalókának egy utcatáblát. Stop. A *Portageon*, fél szemmel figyelem, ahogy egy három méteres szakállas, maszkos – a szakáll a maszk – a maszkon szakáll-óriás a vállamba csíptet lufiból egy gólyalábat, esetleg papagájt.

Van, hogy ezek a testek, csak testek. Olvasom az ingyenes napilapokat, Free Press Winnipeg, Metro. A három hét alatt *két!* gyilkosság történt egy Budapest méretű, lakosságában azért jóval kisebb városban. Késelés, az áldozat természetesen hős volt. A saját testével védte az életét. (A legjobb bandában is előfordul.) Jó esetben itt mindenki hős lehet, ha rákos és bringázni kezd, *végleg* parkinsonos és éppen a fiával kajakozik – képekkel jól dokumentáltan –, és figyelmeztetnek bármire, gondolom az életre; vagy megölik. A másik: egy csaj fejbe baszta a barátját egy sörösüveggel, aki még haza érkezéséig tudott élni, aztán hogy, *hogynem*. A winniepegiek teljesen ki vannak akadva, részben mert rohadtul figyelnek a város image-re, (*Take pride Winnipeg!*)és néhány utalásból úgy tűnt, h az országos megítélés nem éppen kedvező. A bűn városa, a gyilkosságban első stb. Múlt héten egy ázsiai kiscsaj bringáját lopták el egy Tim Hortons (kanadai kávézólánc) elől,

aki a rákra hívja fel útjával a kanadai lakosság lankadó figyelmét; nem zárta le a bicaját és mégis ellopták! Gyorsan twittelt pár családost sort a városról. Az újságban 2hasábos írás, arra válasz stb., aztán gyorsan vettek neki egy biciklit, adtak neki pénzt, papírokat, bárki is legyen, menjen Isten hírével. (Húzzon a rákba; na ilyet ők nem mondanának, ha addig élnek is.) Másrészt, nagyon más fogalmaik vannak a kriminalizmusról.

Az egyik környék (Broadway, Kennedy street – mintha másik város, másik ország) szerintük élehetetlen, jó esetben kérdéses, amúgy veszélyes környék. Valaki vizelő embert is látott arra már. Én csak a kertjükben zenélgető, söröző hippiket. (Azért az ötvenes gördeszkázó házaspár, lobogó ősz hajjal, fülhallgatóval, elég vicces a közép-európai szemnek. a fülhallgató szó meg a fülnek.) Amúgy a belvárost tartják veszélyesnek; hát nem tudom. Éjszaka még nem jártunk sehol, és a lerobbant, kéregető *indimókon* kívül semmi feltűnő. Azokat is már lassan arcról ismeri az ember: kísértetvárosok. Néha jön pár rendőr, kesztyűt húznak, odébb terelik, igazoltatják őket, akik aztán visszaülnek a *helyükre*, az utcára. Ezalatt Winnipeg különböző pontjain felbukkan a városi tv-s pár, riporter-csaj az állvánnyal, az operatőr a vállán kamerával, rögzítik a sétálókat, házak falát, galambszart, a *Portageon* a hatalmas színes üveggolyókat, nincs kitüntetett esemény, felveszik az időt. Elkészült minden szükséges iratom, mondhatom azt is, *papírom van rólam*, hogy *Fitos Adrián* vagyok; jogosan tartózkodom az országban, az útlevelem digitális ujjlenyomattal bír, munkát vállalhatok, lakcímmel rendelkezem, bankszámlám és Sin-codeom is van, ez a *Fitos Adrián* társadalmi, büntetőjogi, stb. értelemben, egy és ugyanaz, más, Kanadában tartózkodó *Fitos Adriánokkal* összetéveszthetetlen. Ez a *Fitos Adrián* akár júliusig is élvezheti Kanada vendégszeretetét. Emellett az önéletrajzok *Fitos Adriánja* irodalmár, kérésztész, festő, segédmunkás, eladó, könyvtáros, munkaköri leírás, *regényes alak*. Ezekben az önéletrajzokban, mindig valami *inkább*. Valamelyik kiemelten aktuális. Az önéletrajzok hasonlítása közben az is feltűnő, hogy az adott évben az egyik önéletrajzban éppen hajószakács, addig ugyanezen időben egy másik *Életrajz* szerint kőműves segéd.

Múlt héttel beindult a munkakeresés.

A munkavállalói engedélyem tiltja, hogy gyerekekkel foglalkozzam, és szex-shopban sem dolgozhatok, így, mindezt egymás mellett, egy mondatban. Küldözgetem a *motivációs*-életrajzaimat mindenféle helyekre. A kedvencem egy matrózmunka volt. Sajnos ott kérték a tengeren töltött időt (formaly sea time-nak), amit nem úgy mérnek, és máshogy számítanak be, mint a szárazföldi időt! (Építkezéstől-bontásig, kertészkedés, futarcégnél rak-tárosi-pakolás, teljes és rész munkaidős stb. sok helyre beadtam, de eddig semmi válasz semmire. Voltam rész munkaidős könyvtárosi felvételin. (sokakkal egyetemben), adatlapok kitöltése –már van olyan önéletrajzom, amit kívülről tudok –, és teszt: leginkább diszlexia szűrésére. pl: Mcadam, Macadam, és még tíz hasonló név abc-sorrendbe rakása. Könyvcímekkel, számokkal hasonlóan. Aztán, utána kiderült, h én csak a következő, őszi felvételre jelentkezhetek. Fogok. Gyakorlásnak minden váratlan helyzet jó, és szórakoztató is volt az egész ügy. Amúgy jópofa a főkönyvtár (*Millenium*), lelkes látogatói leszünk. (a városban 20 könyvtár) Voltam munkaügyihez hasonló központban, bár inkább az otthonit kell *elképzelnem* a hasonlítóshoz. Itt inkább felvételi szituációkkal, resume-írással segítenének. Ha jövő hétig nem találok munkát, elmegyek rá. Napi pár óra, kb kéthetes tréning. Ani is próbálja a munkakapcsolatait megmozgatni. Szándék van, majd meglátjuk. Emigránsként a kapcsolati-háló még fontosabbnak tűnik. Már nagyon kezdenék bármilyen szar munkát. Talán a későbbiekben felbukkanó *szart*, azért mégsem.

A használt könyvek jó áron mennek, ált. 10dollarért vehetsz négy könyvet, beszereztük a To the lighthouse, a Franny és Zoeyt, és lassan befejezem Auster Sunset parkját, ami amúgy nem rossz. (Könnyen olvasom: gyanús.)

Hétvégén beköltöztünk a saját albérletünkbe. Nem az lett, amire korábban céloztam. Árban jó, kis *amerikai-konyhás*, világos. Műemlék jellegű ház kb 80 éves, itt az már műemlék besorolás alá kerül. A mellettünk 10méterre álló irodaház üvegablakai visszaverik az eget és a napfényt. Olyan mintha nem is lenne itt a ház, csak egy hatalmas négyzetrács vágná szét a vonuló felhőket. Tükrözi a másik üvegtornyot is, ami a másik oldalról mered a házunk fölé, és az viszont, vis két szembefordított tükör között élünk. A padlószőnyeges zöld folyosó, a vörös tűzjelzővel és exit-táblával, a szembelakások inkább egy túlkoros motelre emlékeztet. Van egy matracunk, egy macskaszőrös (Watson) kanapénk. Gyenge wifi. Egy yardsale-en vettünk állólámpát, meg egy fonott kisasztalt. (ilyen kirakodásokon érdemes vásárolni, viccesek is, és pár bögrével együtt volt kb 3000huf) Ani főnöke kért listát a hiánytárgyainkról, hátha a szülők is besegítenek székekkel, edényekkel stb. Megy a közösségi izé, segítség, idegen szó, szinte el is felejtettem. Nem messze tőlünk – 1perc – egy tágas park, a park végében egy államépület (Dom mondta, bár sztem ő sem tudja pontosan, h mi), ha jól látom, a tetején egy arany Hermész figura, nem, nem az, pedig jó lett volna. Az épület mögött egy másik park, mint mondja, a melegek kedvelt találkahelelye. Nem tudom eldönteni, h magyarul értem-e a hangsúlyt. Velünk szemben a Manitoba archívum, mellette képzőművészeti múzeum (WAG), amellet a Kortárs galéria. Éppen a *100 Mester* kiállítás tart, de az elmúlt hetekben jó, ha összeviszsa tíz embert láttam a múzeum előtt. Izgalmas környék.

Jönnek-mennek a fesztiválok. Két hete, valahol a városon kívül a *híres folk*-fesztivál, ahol azért húszezren is megfordulnak, hallgatni a countryt. Most meg a *Fringe* megy, amiből szintén semmit nem láttunk, de az egyik *performance* borzolta a kedélyeket. Nyilván ezért írtak / és dumáltak róla kéjelegve, pfúj, de finom. Az egyik előadó majonézt nyomott a rektumába, aztán a közönség elé defekált. Így kicsit mást jelent: Mit néztél? Áh, valami kortárs szart.

A köztéri szobrok lehangolóan izléstelenek: bölények, farkasok és/vagy huskeyk, folyón átúszó szarvascsorda. Két ücsörgő jegesmedve, attribútumaikból ítélve egy matróz (csíkos felső) és egy favágó (kockás ing, ami négyzetrács). Eddig két említésre méltót láttam. Az egyiket választottam a levél címének. Egy szökőkút, ami egy gőzölgő lombik, közlelről nézve: lantra hasonlít.

2013. 08. 25.

(2013 júliusában, azaz negyedik hónapja érkezünk barátnőmmel Winnipegbe, aki konduktorként kapott munkaajánlatot. Én nyitott munkavállalási engedéllyel követtem. Ez az írás impresszió egy városról, amely hirtelen a lakóhelyünk lett. Egy hely, ahol idegen lehetsz, és mindenki mást idegennek nézhetsz. Idegenben ez alig kihívás. – F. A.)

Oláh András

kivétel

azt hittem folytatásod leszek
s hogy maradunk kivételek
de képtelenség téged megtartani
cigarettd illékony füstje körbeússza
a mélyrétegek kristályhibáit
nyűgösen nyikkan a szék
ahogy az ölembe kucorodsz
– leáztatott bélyegek vagyunk
üresen tátognak bennünk a szavak
s ahogy kidöntött fa törzsén hever a beteg nyár
és átadja kihűlt üdvözetét
úgy holnap tőled is védelmi pénzt
kér majd a megvakult emlékezet

felébresztett félelem

eluralkodott rajtunk a tettetés
szorongásod mindent megmérgezett
beteg szeizmográfom lettél
rám alvadtál mint a vér
s ha tekintetem a zebrán átkísért
mindannyiszor elvágunk egy köldökzsinórt
– mégsem haltunk bele:
magadba gyűrtél mohón újra és újra
mint amikor nagylánnyá avattalak
minden más hamis volt
az utca a ház a nyakadba lehelt csók
jöttél valahonnan idegen arccal
kézenfogtál hogy el ne vesszek
villamoskocsikat ringatott a kiskörút
és szakadt bélésű kabátját ránk
terítette az esőbe hajló mocskos délután